

צוואת

ב"ק מדרן רבינו הקדוש והטהור זיע"א

מקאליב

לכללות אנ"ש

יו"ל ע"י

מבזן "קזל מנחם" קאליב

פעיה"ק ירושלים תובב"א

ב"ה ניסן תשע"ט לפ"ק

בס"ד, כ"א אדר ראשון תשע"ו

מוודה אני להשי"ת ברחמי וברוב חסדיו, עד הנה עזרני רחמיו, ולא עזבוני חסדך, ואל תטשני ה"א לנצח, ואני מבקש מהשי"ת שיעזור לי שאכתוב דברים אשר יעמדו למשמרת לימים רבים.

מאוד היה קשה לי לשבת לכתוב צוואה, אבל מכיון שראיתי שכל גדולי ישראל, ובראשם שאבלחט"א ידידי מרן פוסק הדור הגר"ש וואזנר בעל שבט הלוי זי"ע, כתבו צוואה שנים רבות קודם פטירתם, אמרתי להעלות את אשר בלבי ע"ג הכתב.

באמת מה יש לי לכתוב, הלא בשמים יודעים את כל אשר נעשה, אבל כדי לעורר לב התלמידים, אמרתי לבוא בכתובים, הנה בכל שנתי עברתי יסורים בלי סוף, ומה שעמד לי להתחזק כנגדם הוא כח כ"ק אאמו"ר זי"ע, אשר בשנים המועטות שזכיתי להכירו היה חלוש ואפוף יסורים לאין סוף, ובכל זאת הוא מסר נפשו לתורה הקדושה, מחמת אהבת התורה שבערה בקרבו, אי אפשר לתאר ע"ג כתב איך מסר את נפשו לעסוק בתורה, בזמנים הקשים ביותר, ובפרט בעת עוסקו בלימוד התורה עם התלמידים, וכמו שרואים מקצת מזעיר בספרו הקדוש "עמל יהודה", שזכינו להוציא לאור עולם.

כל ימי חיי השתוקקתי להיות דבוק לכ"ק אאמו"ר זי"ע, ללכת בדרכיו, ולגנוע במקצת מדרגותיו הנשגבות, אי אפשר לתאר כח הכרת הטוב שהיה חקוק בקרבו, ואהבתו לכל איש ישראל, ועל כולנה מידת הצדקה אשר היה מושלם בה באופן נפלא, למעלה מהשגת אנוש.

עדיין חקוק בקרבי מעשה נפלא שאחד מאנ"ש נכנס אליו להתברך, והשאיר פ"נ, וכשיצא לדרכו שלחני כ"ק אאמו"ר זי"ע לקרוא לו שנית, ואמר לי הוא נתן לי פ"נ יותר ממה שחשבתי, ולכן אני רוצה להכיר לו טובה על זה. ולאחמ"כ אמר לי תקח את הכסף ותמסור אותו לר' זימל ז"ל, אשר היה נצרך למעות, ואמי מורתי ע"ה, אשר ידעה שיהודי זה ישאיר פ"נ נכבד בידי אאמו"ר זי"ע נכנסה לבקש כסף, אבל כבר לא היה לו מה לתת לה, כי נתנו לצדקה.

כל ימיו היה מכבד כל איש ישראל באשר הוא שם, והיה פורש בשלום בשוק לכל אדם, ומחמת כן היה גדול ומפורסם שמו אפילו בעיני הגויים.

פעם בעת עריכת השולחן, נכנס יהודי אשר לא היה תוכו כבוד, וכ"ק אאמו"ר

זי"ע כיבדו מאוד והושיבו לימינו, ואני התפלאתי ע"ז, ושאלתי את אאמו"ר מה ראה לקרבו כל כך, נענה ואמר יהודי זה רצה לראות מה יעשו עמו, האם יזרקו אותו מהבהמ"ד, ולאחר שראה שקירבו אותו כ"כ, החליט לחזור בתשובה.

מה אומר ומה אדבר מגודל עבודתו הקדושה בהגיע יום השבת, אי אפשר לתאר ע"ג כתב גודל ההתרגשות שהיתה שם, ובעת אשר היה מסתובב לאחר השולחן הטהור ושר רננו צדיקים, הרגשתי שמלאכים הולכים עמו, ועד היום בעת שאני אומר רננו צדיקים, או נשמת כל חי, אני מרגיש אותם הרגשות הנפלאות ממש טעם גן עדן, שהיו לי בעת שחסיתי בצילו, וכך היה בכל שבת ומועד, ובפרט בליל הסדר היה יושב על מיטת ההסיבה, ובמשך שעה ארוכה היה מסביר לנו מה החשיבות של הברכה, ואיך עושים ברכה, והכל עדיין עומד לנגד עיני.

ומאז ועד היום כוחו הגדול של כ"ק אאמו"ר זי"ע, עומד לנגד עיני, ומחזק אותי, בכל מקום שאני הולך, הן לתפילה, הן לתורה, הן לדרשות, הן לעריכת השוה"ט, הן לכל דבר ודבר, אני הולך עם כ"ק אאמו"ר זי"ע, ואני תמיד מודה ומתודה להשי"ת שכל הכבוד שמגיע אלי אינו שלי הכל הוא של הקב"ה, הכתר והכבוד לחי העולמים.

וכך זכיתי שבעת אשר שהיתי בגטו ווארשא הגיע כ"ק אאמו"ר בחלום ואמר לי מחר ישאלו מי רוצה להשאיר במחנה, ומי רוצה לנסוע, תאמר שאתה רוצה להשאיר במחנה, ובזכות זה נשארת בחיים. כל פעם שהייתי בעת צרה הרגשתי שכ"ק אאמו"ר עומד לידי.

וכמו כן זכיתי לאחר 78 שנים לראות את כ"ק אאמו"ר זי"ע שבעש"ק פרשת שלח תשע"ה ראיתי בחזיון נפלא מאוד נעלה, איך שיורד לקראתי עמוד אש ובתוכו צורת כ"ק אאמו"ר זי"ע, והיה מיסב בעריכת שוה"ט עם אנשים נכבדים שלא הכרתי אותם, והחזיק בידו שופפרת ובירך את הקהל, ואח"כ פנה אלי ואמר לי תדבר.

ואיני יודע מדוע זכיתי שלאחר 78 שנה הגיע אלי מעולם העליון, אך זאת אני יכול לומר שכל דרכי מקטנותי היה סבבוני גם סבבוני, חיפשתי איך להתקרב אליו וללכת בדרכיו הק', ותמיד השתוקקתי לתת צדקה, עוד בהיותי ילד קטן חיפשתי לתת צדקה, וזה כל חיותי צדק לפניו יהלך.

וכשגדלתי לא זכיתי שכ"ק אאמו"ר זי"ע יהיה בבר מצוה שלי, ואחי הק' הגאון המפו' ר' שלום הי"ד, אשר גדלני בביתו, ושלחני ללמוד אצל מו"ר הרה"ק מהר"ם מבריסק מטאשנד, וכמעט בכל יום היה כותב לי מכתב הנהגה, והייתי מחזיר לו מכתב, ואח"כ למדתי אצל הה"ק מסעקלהיד הי"ד.

ובעת אשר הייתי בישיבה הייתי שופך נהרות דמעות כי הייתי לבד, פעם אחת בהיותי בישיבה חליתי וחזרתי הביתה, מחמת שלא אכלתי כי הייתי שקוע בתלמודי, ושכבתי עם חום גבוה וכך נרדמתי, כשהתעוררתי ראיתי את אמי ע"ה יושבת לידי ובוכה, שאלתי אותה מדוע היא בוכה, והיא אמרה לי בכאב שזה כבר שלשה ימים שאני מפסיד לימודים בישיבה.

בי"ט מנחם אב תרצ"ז נסתלק לבית עולמו כ"ק אאמו"ר זי"ע, למחרת פטירתו סיפר לנו השומר של בית החיים שבחצות הלילה דפקו על חדרו, וראה אש רצה הלוך ושב מציון כ"ק אאמו"ר זי"ע א לציון המהריא"ן, ויהי לפלא.

בעירנו התגוררה משפחה בשם דולפי, אבי המשפחה היה יהודי עשיר בעל טחנת קמח, בה היו טוחנים חיטים כל תושבי האזור, בחייו נהג להביא לביתנו שקי קמח מתוצרתו, כשנפטר הותיר אחריו בת, אולם היא הפסיקה מנהג זה להביא לביתנו קמח, והנה מספר חודשים לאחר פטירת אביה, שמענו בשעת בוקר מוקדמת מאוד קול כרכרה נעצרת בחזית ביתנו, ומיד לאחר מכן שמענו דפיקות חזקות על החלון, חששנו אולי אלה הם גויים רשעים וכדומה, אולם לפליאתנו הרבה ראינו את בתו של מר דולפי, פורקת מהעגלה שקי קמח, ביצים, ובידה גם אחזה צרור כסף, וסיפרה כי אביה בא אליה מספר פעמים בחלום, ושאלה מדוע אינה מביאה שקי קמח לבית הרב, אחרי שלא שעתה לדברי החלום, אמר לה שתדע שמה שמניחים לו ממלאכי החבלה הרודפים אחריו, זה בגלל ששולחים מזון לבית משפחת הרב, ולכן באה מיד לכאן עם הכרכרה טעונת המצרכים.

באותה תקופה גברו הצרות, צבא גדול נכנס למרגרעטן, ומיד הוציאו השלטונות גזירה שעל כולם להתייצב ל"לעווענטא", כעין הכנה לשרות צבאי, לאחר מכן גזרו שיש לגזוז את הפיאות, ומספר ימים לאחר מכן הוציאו גזירה שעל כולם להתייצב תוך 24 שעות לעבודה, הפחד כמובן היה גדול, רבים התייצבו לעבודה, חלקם הגדול הוגלה לסיביר, ומי יודע כמה שרדו בחיים, התייעצתי עם אנשים שונים מה לעשות, איש לא ידע מה לייעץ לי, אחי הרה"צ ר' שלום התגורר בגרוסוורדיין, אחותי המבוגרת נישאה, נותרתי ללא אב ואם, ופשוט לא ידעתי מה לעשות ואני אני בא,

החלטתי לערוך "גורל הגר"א" ויצא לי הפסוק אותו אמרה רבקה אמנו ליעקב בנה "ברח לך", תוך שעה הייתי כבר ברכבת עמה ברחתי לגרוסוורדיין, גם שם היו קשיים שונים.

בפרק זמן זה הוצעו לי שידוכים, מן שמיא זיכוני להיות חתנו של כ"ק האדמו"ר מקעכניא זצוקלה"ה הי"ד, חמי היה קדוש עליון ובעל מופת, מלא וגדוש בכל מקצועות התורה, ש"ס בבלי וירושלמי, שו"ע ונו"כ פוסקים ראשונים ואחרונים ועוד ועוד, וגם בתורת הנסתר היתה לו יד, גם בנגינה היה גדול כוחו, והיו גם זמנים שבכל יום שישי היה מלחין ניגון חדש לכבוד שבת קודש.

התקופה שלאחר החתונה היתה מאוד מעורפלת, הצרות תכפו וגברו יותר ויותר, ושנה לאחך מכן, הגרמנים ימ"ש כבשו כל מיני מקומות ונכנסו אליהם. באותה תקופה למדתי מידי שבת בשבתו שיעור בחומש רש"י עם ת"ח מופלגים בבית כנסת שנקרא "גרניצ'ראן".

אני זוכר שעמדה אז להיות רח"ל צרה גדולה ליהודים, וחלמתי כי צריך לצאת ולדרוש בפני הצבור כדי לעוררו לתשובה, דובר שנדרוש בשבת, הרחובות נסגרו ויכולנו לחוש באויר כי צרה מתקרבת ח"ו, הלכתי למקוה, היא היתה סגורה, הפחד ברחוב היה נורא, כי הרשעים חטפו אסרו והכו יהודים ללא אבחנה, במקוה היה חלון בגובה כשני קומות, איני יודע עד היום כיצד הצלחתי להגיע אליו ללא סולם וכדו', דרכו נכנסתי לפנים המקוה, טבלתי ויצאתי, החזרה היתה כרוכה בסכנת נפשות ממש, פחדתי מאוד, והנה לפתע החלו פעמונים לצלצל, היה זה אות כי פרצה שריפה, כל האנשים ברחוב החלו לרוץ, בחסותם רצתי גם אני, וכך חזרתי ב"ה הביתה בריא ושלם.

בכל יום היו גזירות חדשות, הועברנו ע"י הרשעים לגטו, בו התגוררו הרבה אנשים בחדר אחד, המצב היה ממש בלתי נסבל, יום אחד הכריזו הרשעים כי על כולם להתייצב באמצע הרחוב ללא כובע, וכי על כל אחד לספר את הזקן והפיאות, נכנסתי אז לכ"ק מרן חמי הי"ד, ואמרתי לו כי ישנה אפשרות לחצות את הגבול לרומניה, אולם הוא סירב ואמר כי להיכן שכל היהודים ילכו, גם הוא ילך, ואז קרא לי ואמר: "חשבתי שהם (הרשעים) הולכים או על הגוף או על הנפש, אני רואה שהם הולכים על שניהם, אם כן "נפלה נא ביד ה'", והציע לי לצום אתו 3 ימים רצופים, אני הצלחתי לצום יומיים, חמי צם את כל שלושת הימים.

לאחר זמן מה, החלו להגיע לעיר בנות יהודיות שסיפרו סיפורי זוועה על מה שקורה ליהודים תחת כיבוש הגרמנים, סירבנו להאמין להם, לא יכולנו

להאמין שבימינו קורים בעולם כאלה דברים, כשבוע ימים לפני חג השבועות הובילו אותנו בקרונות להובלת בהמות לאושוויץ, בכל קרון דחסו המון אנשים כבהמות ממש, ללא מים וללא אויר, כך נסענו מספר ימים, חמי הק' היה היחיד שלא נגע בזקנו אותו עטף במגבת, כאילו יש לו כאב שיניים, וכך הסתיר את הדיקנא קדישא מעיני הרשעים ימ"ש, בצאתו מביתו לקח עמו ס"ת בזרועו, נישק את המזוזה, אין כל ספק שבגדלותו הרבה, ידע כי הוא הולך לקראת מות קדושים.

לא ניתן לתאר את החוויות הקשות שעברנו בעת הנסיעה ברכבת לאושוויץ, אך זאת אספר לבני דורנו, בזמן הנסיעה ציוו אנשי הס.ס. שכל מי שברשותו חפצי ערך כגון: יהלומים, זהב, כסף תכשיטים, שעונים וכו' שימסרו אותם לידיהם, היהודים שלא רצו שיתקיים בהם "הרצחת וגם ירשת", כשהרכבת עברה דרך מנהרות, השליכו את חפצי הערך החוצה, לבל יפלו בידי הרשעים.

בהגיענו לאושוויץ, ביציאה מהרכבת היו אבנים חדות, אנשים נפלו אחד על השני, רבים נהרגו ונפצעו מכך, בשלב הבא הפרידו אותנו, מאז ועד ליום השחרור לא שמעתי על הרבנית ע"ה, ביום האחרון של המלחמה הביאו אותה לשבדיה, אנשים סיפרו לי שהרבנית חיה, ושהיא נמצאת בשבדיה, לאחר סיום המלחמה שלחתי מברק שהגיע לתעודתו לאחר ששה חודשים, ובו הודעתי שאני מגיע לשבדיה, לילה לפני הגעת המברק, חלמה הרבנית ע"ה את אליהו הנביא ז"ל שאמר לה: "שמך שפרה טאוב, בעלך חי".

לאחר שביקרנו מספר פעמים בארץ הקודש, החלטנו בס"ד לעלות ולהתיישב בה, הדבר היה קשה מאוד, בפעם הראשונה שביקרתי בארץ ישראל, הייתי בשבת בבני ברק, אנשים רצו לתת לי שטח עצום עם חצר גדולה, קם אברך צעיר והציע לי להתיישב בראשון לציון, וב"ה יצא משם הרבה תורה, הרבה דברים גדולים למען כלל ישראל. והנה צער ויסורים עברנו בבניית הקריה רכשנו שטח של 70 דונם עליו עשינו חוזה עם עו"ד, אולם מאחר ולא הכרנו את מהלך העניינים בארץ, אינשי דלא מעלי הונו אותנו, והוציאו מאתנו במרמה 60 דונם, אולם דוקא הקשיים רימזו לנו כי ענין קדוש לפנינו, לאחר רכישת השטח בנינו 80 יחידות דיור, ובדמים תרתי משמע בנינו את הקריה, אשר היתה אבן פינה לכל פעולתינו בארה"ק.

ומשם יצאה תורה ואורה לכל העולם, ע"י מפעל הקדוש בר בי רב, וזכינו שכ"ק מרן האדמו"ר הבית ישראל מגור זי"ע, כשהגיע לבקר בקריה התבטא ואמר "אדמת קודש היא".

ולאחר מכן עברנו לעה"ק בני ברק, ובלילה קודם שעברנו לב"ב באה אלי אמי מורתי ע"ה בחלום הלילה, ואמרה לי תפתח כוללים בבני ברק, וב"ה הקמנו שם כוללים יומם ולילה לא פסק שם קול התורה.

ולאחר מכן זכיתי לעלות לירושלים עה"ק, וזכינו ב"ה וב"ש להקים כוללים ובראשם ישיבת שופרא דירושלים, אשר הוקם לרפואת הרבנית ע"ה, וב"ה כבר למדו אצלינו למעלה מ-2500 תלמידים ובודאי שיש לה מזה נח"ר בעולם העליון, ובפרט שלא היה כזה דבר בעולם כולל אשר לומדים כל אברכים מכל החסידויות, ונכדים של גדולי ישראל, ובודאי בס"ד הכל ימשיך הלאה.

ואמרתי אכתוב מעט אורחות חיים לתלמידי היקרים, אומרים אנו בנעילה יהי רצון מלפניך שומע קול בכיות שתשים דמעתינו בנאדך להיות. וצ"ב מה הכונה להיות, ואמרתי לבאר שבקשתינו הוא שהדמעות ישארו צרורים בנאדו של הקב"ה לעד. אחי ורעי תדעו לכם נאמנה תפילה בלי דמעות אינה תפילה, ואתם ראייתם כמה דמעות אני שופך בתפילתי, תרגילו את עצמכם להתפלל להשי"ת בדמעות שליש, ואז יתקבלו תפילותיכם לרחמים ולרצון.

עוד אבקש ממכם שתרגילו את עצמכם להאמין בהשי"ת באמונה שלימה בלי שום שאלות, כי כששואלים שאלות אז ח"ו נענשים, וכמו שרואים אנו בבריאת העולם שנאמר את שני המאורות הגדולים, ואח"כ כתיב ואת המאור הקטן להאיר בלילה, מכיון שהלבנה שאלה שאלות ואמרה אין שני מלכים יוכלים להשתמש בכתר אחד, אמר לה השי"ת לכו ומעטי את עצמך, ומכאן למדנו שכשואל אדם שאלות על הנהגתו ית"ש אזי נענש ח"ו.

עוד אבקש ממכם שתרגילו את עצמכם להרחיק מעליכם ומעל ב"ב את נגע המותרות, אשר פשה מאוד במחנינו, ולצערינו הרב החריבו בתים רבים מישראל ברוחניות ובגשמיות, וכבר אמר הרה"ק משינוע זי"ע ששורש כל המחלות הוא המאדע, וצריך אדם להרחיק את עצמו מזה, ולכן ירגיל אדם את עצמו להסתפק במה שיש לו, ואל ישתמש במה שאין לו, ולא יקנה בציקים או בוויזה, אשר הם שורש כל הרעות, עדיין חקוק בקרבי לאחר חתונתי שהתגוררתי בבית כ"ק מו"ח הי"ד, והיה לי חדר בביתו, ותאמינו לי מי יתן לי ירחי קדם, לא הרגשתי שחסר לי מאומה.

עוד אבקש ממכם שתרגילו את עצמכם לעשות בכל יום חשבון הנפש, וכמו שאני הרגלתי את עצמי בכל לילה קודם שאני הולך לישון, אני ניגש למזוזה ונותן חשבון נפש להשי"ת, כי מי יאמר זיכיתי לבי לומר נשמה שנתת לי טהורה

היא, והלא איך החזרתי את הנשמה, אך כשאדם עושה חשבו הנפש, אזי מודה פטור מהקנס, ונפטר ע"ז מכל הקנסות שנקנסו עליו בבית דין של מעלה. ואפילו מי שאינו מסוגל לעשות חשבון בכל יום, על כל פנים יקבל על עצמו בכל ערב שבת קודש לעשות חשבון הנפש, כדי שיכנס לשבת בלי חטא ועון.

עוד אבקש ממכם שתרגילו את עצמכם, במה שהכרתם אותי כל ימי חי, לקיים מאמר הכתוב וחטאיך בצדקה פרוק, ועוד בילדותי שהייתי ילד קטן, נאבדה לאמי מורתי ע"ה טבעת יהלום, וכולם חיפשו הטבעת ולא מצאו, ואמרתי שיתנו לי כמה פרוטות ושמתי בקופת רמבעה"נ, ויצאתי לשחק בחוץ, והיה שם מקום ששופכים הזבל, וראיתי פתאום את הטבעת מונחת שם. וכך כל ימי רבבות פעמים עשיתי מעשי צדקה, וזה החיה אותי כל הימים. ולכן אני מבקש ממכם שתרגילו את עצמכם בעשיית צדקה. ומי שאין הפרוטה מצויה אצלו, ואין לו במה לעשות צדקה, עדיין יכול לתת מזמנו לצדקה, וישב ויעסוק בקירוב רחוקים, או ילמד את מי שאין לו את הכשרונות כמוהו, ובזה יקיים מצות צדקה, וגם על זה נאמר עשר בשביל שתתעשר ברוחניות ובגשמיות.

עוד אבקש ממכם שתרגילו את עצמכם, בעת אשר הולכים להתפלל על קברי אבות, או קברי הצדיקים, תתבוננו מעט באיזה זכות אתם באים לבקש ולהתפלל מהצדיק, ולכן צריך להדבק בהנהגותיו של הצדיק הטמון שם, בתורה, או בתפילה, או בחסד, או יקבל קבלה טובה לע"נ, ואז יתקבלו תפילותיו.

עוד אבקש ממכם שתרגילו את עצמכם שלא לבזות שום אדם, יהיה מה שיהיה, וכמו שלמדנו מרחל אמנו שהסכימה לוותר על עוה"ז ועוה"ב ונתנה הסימנים לאחותה, העיקר שלא תתבזה אחותה, וזהו לימוד לנו לכל הדורות לא לחפש שום היתר לבזות איזה אדם.

עוד אבקש ממכם שתרגילו את עצמכם בעת אשר אתם יוצאים מבתיכם למנוחה, לא לזלזל בשום דבר שאתם מקפידים עליו בבית, ובפרט לא בעניני כשרות המאכלים, דהנה כל מאכל שאוכל האדם מגיע ממנו מעט מזער להחיות את מוחו, ואם אוכל איזה דבר שיש בו פקפוק, ומגיע למוחו דבר איסור ח"ו זה משפיע עליו ימים רבים.

עוד אבקש ממכם שתרגילו את עצמכם במה שאמרו חז"ל עכשיו שאין בית המקדש קיים שולחנו של אדם מכפר עליו, וברש"י עניים המסובים על שולחנו, ועל כן צריך אדם להרגיל את עצמו בהכנסת אורחים, כדי שיתעורר עליו רחמים בשמים.

עוד אבקש ממכם שתרגילו את בניכם בקטנותם ללמוד משנה ברורה, כי לצערינו הרב אני יושב עם בחורים מכל הישיבות, ואני רואה שאינם יודעים הלכה פסוקה, כי אין בישיבות סדר הלכה, וזהו בבחינת הנער איננו ואנא אני בא, איך יראה הדור הבא אם בחורי ישיבות לא יודעים הלכות, וצריך להרגילם ללמוד הלכות.

ועוררתי על זה ראשי ישיבות, ואמרתי להם נוסעים אתם לציונו הקדוש של מרן החפץ חיים זי"ע, לבקש ממנו ישועה ורחמים, והוא אומר לכם למה אתם לא משמרים את שלי, מדוע אין אתם עושים בישיבות סדר הלכה משנה ברורה, וזהו שאלה שאין עליה תשובה, ואשרי מי שיזכה להנהיג זאת בכל הישיבות.

עוד אומר לכם תלמידי היקרים איתא ברמב"ם מהו תשובה עד שיעיד עליו יודע תעלומות שלא ישיב לכסלה עוד. והקשה הלחם משנה איך יזכה אדם למדריגה זו. וביארנו בס"ד דכתיב בישמעאל באשר הוא שם, וזהו לימוד זכות לכל איש ישראל, דמכיון שקיבל על עצמו עכשיו לשוב בתשובה, אזי נחשב לו שלא ישוב לכסלה עוד, ועל רגע זה מעיד יודע תעלומות.

והנה במשה רבינו כתיב ואחר תאסף אל עמך, וביארנו הכונה בזה דמשה רבינו נכנס בכל איש מיישראל, כדאיתא במגלה עמוקות דבכל איש ישראל יש ניצוץ ממשה רבינו מהימנא, ולכן לא ידע איש את קבורתו. אחי ורעי בעת אשר רואה אדם אשר מתעורר לבו לעבודת השי"ת, ידע נאמנה שנדלק אצלו הניצוץ של משה רבינו מהימנא, ולכן צריך הוא לקחת הניצוץ הזה ולהבעיר אותו, כי כשנכנס אדם לאולם חשוך, בניצוץ אחד הוא מאיר את כל האולם, ואם כן ביכולתו להאיר את נשמתו, אפילו אם היא בבחינת חושך.

עוד אבקש ממכם שתרגילו את עצמכם לשבת בכל ליל שישי עם חבורה, ולעסוק בספרים שלי, אשר נכתבו בדמעות שלי, ותדעו לכם שלומד אדם דברי תורה מאת מי שנמצא בעולם העליון, הוא מתקשר עם נשמתו, ועי"ז יכול הוא לבקש מנשמת הצדיק שיעזור לו, ויש כח לצדיק לעזור לו מעולם העליון.

הנה דוד המלך ביקש מהשי"ת הודיעני ה' קצי ומדת ימי מה היא, אמר לו השי"ת דבר זה מסור בידי, השי"ת יודע האמת, ויודע כל מחשבות האדם, והנה מי יאמר זיכתי לבי, אך סהדי במרומים שמקטנותי הייתי ללא אב ואם, ונשארתי בודד אחר המלחמה, כי כל בית אבא נעקדו עקדה"ש, ואף על פי כן

זכיתי לקרב להשי"ת מאות אלפי יהודים מעדות המזרח ומכל החוגים, על ידי המפעל הקדוש "בר בי רב דחד יומא", שהקמנו לע"נ התנא רב אידי, ואני מקווה להשי"ת שבבוא העת יהיה מליץ יושר בעבורנו, וגם עכשיו יהיה מליץ בעדנו להמשיך בכל הפעולות הנשגבות.

והנה כל ימי חיי זכיתי לבאר אלפי פעמים דברי רש"י הק' זי"ע, ועכשיו זכיתי להארה מן השמים לחבר פירוש על דברי רש"י הק', וב"ה הוצאנו לאור עולם ספר קול מנחם על חומש בראשית, ואני ממשיך לכתוב על כל פירושיו על התורה, והאמת אומר שמעת שהתחלתי לכתוב הפירוש אני מרגיש איך שרש"י הקדוש עומד לידי ומסייע בעדי, ונדע שבעת פטירת רש"י יצאה בת קול ואמרה עתידין בני ישראל להיות בניך, ובודאי שרש"י הק' עומד ומליץ טוב בעדנו שנוכה לסיים את החיבור על התורה הק', ולהמשיך לפרש דברי רש"י על הנ"ך, ועל הש"ס, ועל כל מכמני התורה, ובודאי יהיה למליץ טוב בעדנו בבוא העת.

וכאן המקום להודות להשי"ת על שזיכני להוציא לאור עולם ח"י חלקים שו"ת קול מנחם על כל הד' חלקי שו"ע, אשר נתקבלו באהבה רבה אצל כל בית ישראל, וגדולי התורה והחסידות שיבחו אותם, ואבקש סליחה ומחילה מכל גדולי ישראל שחלקתי עליהם, כי הכל כתבתי לפי הבנתי לאחר שנתייגעתי בליבון הענינים, והוא רחום יכפר עון.

כמו כן זכינו להקים שם וזכר לששה מיליון קדושים ע"י התקנה של אמירת שמע ישראל לע"נ, והיום אנו מהיחידים שעושים לע"נ, ובודאי יבואו להמליץ זכות בעדינו.

וכמו כן זכינו להקים מפעל הקדוש "כתר שבת", אשר זכה להכנים אור וקדושת השבת באלפי משפחות מאחינו בית ישראל במושבים ובכפרים, ותיתי ליה לידידי המשב"ק הרה"ח ר' חיים בנימין קרשנבויס שליט"א שמסר נפשו בעד המפעל הקדוש הזה.

וכמו כן זכינו להפיץ הרעיון הנשגב לקיים תענית דיבור ביומא דהילולא של מרן החפץ חיים זי"ע, וב"ה זה 25 שנים שעושים מאות אלפי ילדים ובנות תענית דיבור ביום זה לע"נ החפץ חיים, ובודאי החפץ חיים ימליץ עלי שלא יוכלו לי להרע לי, ולא יהיה קנאת אדם עלי, ולא קנאתי על אחרים.

וכמו כן זיכני השי"ת להקים ישיבה על קברו של התנא האלקי רשב"י זי"ע,

הצוואה

בהפצת מאמריו הקדושים לפי סדר הש"ס, וב"ה רבבאות מאחב"י לומדים מאמריו הק' על ציונו הקדוש, ובודאי זכותו יעמוד לנו בבוא העת, וגם עכשיו ימליץ טוב בעדנו שנזכה לסדר כל המימרות שלו מהש"ס בבלי וירושלמי, ומהמדרשים, בכדי להפיצם בישראל.

וכמו כן זיכני השי"ת במשך כל ימי חיי לבאר אלפי פעמים איך מרומז יוסף הצדיק בכל פסוק, ובכל מאמר חז"ל, ובכל דברי תורה אני מזכיר את כוחו של יוסף הצדיק, ואני מקוה שזכותו יעמוד לנו בבוא העת, ובודאי ימליץ עלינו גם עכשיו שנזכה להיות איש מצליח, ויסיר מעלינו קנאת אדם, ולא יהיה קנאתנו על אחרים ח"ו.

איתא בטור (או"ח סימן ק"כ) ובמדרש מיכאל שר הגדול מקריב נשמתו של צדיקים, על המזבח של מעלה, ועל זה תקנו ואשי ישראל, ע"כ. והנה סהדי במרומים אשר בכל שבוע ושבוע אני מקיים כמה פעמים מאמר זה, וב"ה כבר מאות פעמים זכיתי להגיע לזה, ויש פעמים שאני אומר למיכאל אתה מקריב אותי להשי"ת, תקריב אותי לע"נ זקני הק' מקאליב, וכן לע"נ רש"י הק', ועוד צדיקים, וזה נותן לי הכח להמשיך בעבודת הקודש.

ועכשיו אני פונה אליכם תלמידי היקרים, אנ"ש, אמרו חז"ל דוד המלך אשר למד מאחיתופל דבר אחד קרא לו רבי אלופי ומיודעי, ולכן תלמידים ידידים וחסידים, אתם יודעים היטב כמה מסרתי נפשי בעבורכם, וכמה נהרות של דמעות שפכתי בעדכם בעת צרתכם, ובכל דבר ודבר אשר אתם הייתם מבקשים.

ועל כן אני מבקש ממכם שתראו לעשות שכל המפעלים הקדושים אשר הקמנו במס"נ ממש מתוך יסורים גדולים, ובפרט ישיבת שופריא דירושלים, אשר זוכה להפיץ טהרה בישראל, ולהקים בתי ישראל על אדני הקדושה, ובודאי יוסף הצדיק יהיה מליץ טוב בעדנו, שזכינו להפיץ הטהרה בעולם, ובעד כל מי שיעזור לבסס את הכוללים האלו.

ועלה בדעתי רעיון נפלא שיפתחו אגודת "אוהדי ותומכי חסידי קאליב", אשר שם יהיו מאוגדים כל אלפי התלמידים והידידים אשר נהנו ממני, ויעשו הו"ק בכל חודש של ח"י שקלים לכה"פ, ועי"ז יחזקו הם את הקשר עמי בעולם העליון, שאוכל להשפיע עליהם השפעות טובות, ובזה יהיה להם יד וחלק בהחזקת המוסדות הקדושים.

וכמו כן אני מזהיר באזהרה חמורה שכל הספרי תורה הנמצאים בהיכל בית מדרשנו בירושלים, ובהיכל בית מדרשנו בראשון לציון, ובהיכל בית מדרשנו בבני ברק, כולם קודש לה', וכולם שייכים לבית המדרש בירושלים, ואין רשות לשום אדם ללא יוצא מן הכלל להעביר אותם או למוכרם, כי כולם הגיעו אלי בדמים תרתי משמע.

ובזאת אני מזהיר באזהרה חמורה, ששום אדם יהיה מי שיהיה, אשר לא התמנה על ידי, לא יהיו לבוא ולנגוע בכל המוסדות הקדושים, ומי שינסה לעשות איזה דבר שלא כנגד רצוני, אחריתו יהיה רע ומר, כי כח זקני הק' עומד על ידי להגן בעדי, וכמו שביקשתי בציון הקדוש לפני שנה, שמכיון שאין בידי הכח להגיע לציון הק', על כן יעשה צינור לירושלים, לשמור עלינו, ולשמוע בקשתינו.

ואבקש מכל תלמידי שילמדו בכל יום ויום בשנה הראשונה משניות לע"נ, לכל הפחות משנה אחת, וידליקו נר, ויתנו צדקה בעד נשמת.

עוד אבקש מכל תלמידי הרבים, מכולל שופריא דירושלים, ובר בי רב, ומכתר שבת, שיעלו על מקום מנוחתי לכל הפחות ביומא דהילולא, ובודאי שאלו אשר יבואו ויעוררו שם עלי רחמים, יזכו לראות ישועות.

ויעשו סעודה ביומא דהילולא להודות ולהלל להשי"ת על כל המוסדות שזכינו להקים, שהיסוד שלהם הוא שמחה, כי כשיש שמחה יש השראת השכינה הק', ומעלה זה ראינו אצל כ"ק אאמו"ר זיע"א, אשר כל ימיו היה בשמחה, ובכוחות עליונים היה רוקד ומפזז בשמחת תורה, במסירות נפש עילאה, ואני נותן שבח והודיה להשי"ת שזיכני להכניס שמחה במאות אלפי יהודים, ומידה זו אני מבקש מכל התלמידים והידידים שישרישו בנפשם את מידת השמחה.

וכאן אני רוצה להודות לכל צדיקי הדור וגדולי הדור ובראשם לכ"ק מרן אדמו"ר מבעלזא שליט"א שעודדו אותנו, והמריצו אותנו, להמשיך בכל הפעולות הקדושות, ובודאי ישלם ה' שכרם הטוב.

וכן אני מודה לכל הרבנים הצדיקים הקדושים אשר הם כבר בעולם האמת על כל מסירות נפשם למען הצלחת בר בי רב, ובודאי מקבלים הם שכרם בעולם העליון.

ואני מוסר מודעה בדעה צלולה וברורה שאני סולח ומוחל לכל אלו שפגעו בי או הכעיסו אותי, הן מבני המשפחה, הן מאנ"ש וידידים, והן מכל

בר ישראל, ואני אומר מחול לכם, מחול לכם, מחול לכם. ואני מבקש מכל מי שיש לו איזה קפידא עלי, או שציערתי אותו ח"ו, שימחל לי במחילה גמורה.

והנה בענין ההנהגה הקדושה של העדה והמוסדות הקדושים שלנו, אחי ורעי שפכתי תפילות ודמעות רבים שיתנו לי סימן משמים על מי להטיל את ההנהגה אשר על פיו יתנהל הכל, ואני ממנה את נכדי חביבי העומד לימיני בהנהגת הכוללים, ונושא עול בכל הענינים של קאליב בחכמה ובתבונה, ובמסירות נפש עילאה יומם ולילה, ה"ה הרה"צ ר' ישראל מרדכי הורביץ שליט"א, נכד רבינו השל"ה הק', ונכד מחותני גאב"ד טשאבא זי"ע למלא את מקומי בהנהגת העדה. ועליו מוטל החוב בפקודתי שלא ישנו שום דבר מהנהגה שלנו, בנוסחאות התפילה, ולנהג את העדה ואת כל הענינים הרוחניים של מוסדות קאליב.

ואבקש מכל תלמידי וידידי שיעמדו לימינו וימשיכו להחזיק את המוסדות הק', ואת המפעלים הק' שמסרתי את נפשי בעבורם, ואני יעתיר בעדכם ובעד ב"ב ממרומים להשפיע לכם כל מיני ישועות ורפואות וכל הנצרך לכם.

כמו כן אבקש שינהגו כבוד בחתני הרה"צ ר' רפאל רוזנברג שליט"א, ובנכדי הרה"צ ר' שמעון מנדלוביץ שליט"א וימנו לתפקידים בקהילה.

כתיב מזמור שיר חנוכת הבית לדוד, ואמרינן בגמרא וכי דוד בנאו, והלא שלמה בנאו, אלא מכיון שדוד מסר נפשו על זה, נקראית על שמו, ואני מקווה שכל מה שבנינו במס"נ יעמוד לעד.

ואני מזהיר בכל מיני אזהרות באזהרה גמורה וחמורה שלא יעז שום אדם לשנות בבנין שום דבר מאשר היה בחיים חיותי, כי ה' יודע האמת שכל מה שמונח פה, הכל הגיע על ידי כוחות עצומים, ממש בדם וביגיעה בלי שיעור, כי אבותי הק' לא השאירו לי מאומה, והכל התחלתי בעשר אצבעות, והכל בזכות אבותי הק', וזכות התנאים ואמוראים שמסרתי נפשי עליהם, וכל דבר ודבר קטן שיש פה הוא בבחינת ויותר יעקב לבדו, שכח פחים קטנים. וכל אשר ישלח ידו לשנות דבר בבנין הזה, רע ומר יהיה אחריתו, ולא אנוח ולא אשקוט על זה בשמים.

ואני אוסר באיסור חמור למסור שיעורים בקבלה בבהמ"ד, וכמו שבכל ימות חיי נזהרתי מכל עניני הקבלה אשר הוא מסור רק למי שזיכך את עצמו

ביותר, והיום נפרץ הדבר ואברכים צעירים אשר לא יודעים הלכות, ולא הולכים למקוה, לומדים קבלה, וצריך להזהר מהם מאוד.

אני חוזר ואומר שאני מוחל במחילה גמורה לכל אחד שעשה לי עגמת נפש, וצער ויסורים, ואני מבקש שכל אחד ואחד שנפגע ממני שימחול לי במחילה גמורה.

ואני חוזר ומזהיר שלא יעז שום אדם לשנות איזה דבר מכל אשר כתבנו, כי הכל נכתב לאחר מחשבה עמוקה, ומי שישנה איזה דבר ממה שכתבנו רע ומר יהיה אחריתו. ובכל מקום שיתעורר ספק מה היתה כוונתי ישאלו את תלמידי הרה"ג שליט"א, שעמו ישבתי וכתבתי הכל והסברתי לו מה כוונתי האמיתית.

ובאתי על החתום היום יום כ"א אדר ראשון תשע"ו יומא דהילולא של הרה"ק ר"ר אלימלך מליזענסקי זי"ע"א, ואני מבקש ומתפלל שאזכה עוד שנים רבות להנהיג את מוסדות קאליב בכלל ובפרט.

ואני חותם בלב שלם בדעה צלולה וברורה

(מקום החותם)

